

Naše parta babiček a dědečků

Jmenuji se Michael (10) a mám sestru Lenku (8).

Náš příběh začal tím, že jsme se zapojili do projektu Ježíškova vnoučata už v době Covidu a poprvé navštívili domov pro seniory v Myslibořicích s dárky a přáníčky. Od té doby tam jezdíme pravidelně, máme tam partu babiček a dědů, se kterými zažíváme nová dobrodružství a všichni už nás tam znají.

Bohužel už naši partu pár babiček navždy opustilo, ale pořád na ně doma vzpomínáme. Průběžně se k nám přidávají nové babičky a dědové. Na začátku to bývá těžké, nechtějí moc vyrábět, někdy ani mluvit, ale sedí s ostatními u stolu a poslouchají. Se ségrou jim pomáháme s úkoly, stříháním atd, Na další setkání někteří nepřijdou a jiní už se usmívají a těší se na nový výrobek, nebo že jim dáme diplom.

Michael:

Já rád chodím k jednomu slepému pánovi, který má houpací křeslo a vždy pro mě má nachystané kouzlo nebo hádanku, a téměř vždy mě nachytá. Také patří do naší party, kde společně pečeme cukroví, vyrábíme z papíru, plníme úkoly na různá témata podle svátků, ročních období atd. Vozíme s sebou buchty, slané a jiné dobroty. Společně si povídáme. Já jim třeba o škole, florbalu, práci doma na poli. Většina babiček také pracovala v zemědělství, tak mi popisují, jak to bývalo dříve. Baví mě to tam, ale někdy je těžké rozumět, když už babičky špatně mluví anebo vydržet mluvit nahlas, když neslyší. Mělo by tam jezdit více dětí, protože babičky a dědové jsou šťastní, že někdo přijel a já mám dobrý pocit, že jsem je potěšil.

Lenička:

Já měla moc ráda babičku, která nádherně malovala a moc ráda počítala. Chystala jsem jí vždy omalovánky a příklady, ale už tam s námi není. Také ráda chodím na čaj k jednomu slepému pánovi, dělá ho do hrnečku, který je uvnitř zlatý a dostanu k němu vždy něco dobrého. Pak si povídáme, má hodinky, které mu říkají, kolik je hodin a kdo má svátek. A umí super chytáky, třeba jak napočítat, že máme na ruce 11 prstů a ne 10.

Společně s celou partou slavíme čarodějnice, Velikonoce, maškarní karneval, Vánoce. Den včel, to jim s bráchou vyprávíme o našich včelách doma. Slavíme i naše narozeniny, dovezeme dort a medovinu, kterou milují. Dostáváme od nich dárky a i my jim vždy nějaký přivezeme. Ráda vozím babičky na vozíku ven do parku nebo zpátky na pokoj. Vypadá to snadné, ale někdy je to venku fakt dřina na kamenech. Když někteří ještě vydrží chodit, tak můžeme jít krmit ovečky a nebo kočky.

Je to tam bezvadné, mám to tam ráda a baví mě to tam s nimi. Jen je mi líto, když někdo z nich onemocní a už za námi nemůže přijít.